Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

Păstorul

Pe vremea când Carol al II-lea domnea în Anglia, domeniul Hindley, cu vechiul lui parc splendid, era una dintre cele mai mari și mai impozante curți senioriale ale țării. Ea aparținea bogatului baron, Thomas Hindley, unui nobil de țară din generația veche. Parcul care înconjura castelul continua într-o pădure mare, care se termina într-un ținut mlăștinos întins și pustiu - în timpul verii era un loc imens de pășune pentru oile și vitele stăpânului castelului, cât și pentru arendașii săi.

Acolo unde pădurea se învecina cu pășunea mlăștinoasă era o căsuță izolată, numită coliba din mlaștină. Coliba mică stătuse mulți ani goală, cu toate că era bine fixată și locuibilă, pentru că nimeni nu voia să locuiască în căsuța situată izolat, căci în afară de vânatul din pădure și din mlaștină, numai rar venea vreo ființă în apropierea sa. Dar pe vremea când începe povestirea noastră locuia în ea o văduvă cu singurul ei copil.

Doamna Westford era văduva unui fost arendaș al moșiei. Soțul ei murise puțin după nașterea fiului ei, iar ea sărăcise de tot din cauza diverselor nenorociri. Câțiva nai înainte de începutul povestirii noastre, ea căzuse așa de rău pe un pământ înghețat bocnă, încât de atunci era paralizată. Ea nu se mai putea deplasa decât în cârje. Dar doamna Westford era o femeie curajoasă. Pentru locuința ei nu trebuia să plătească vreo chirie. Folosirea căsuței, inclusiv permisiunea să lase o vacă să pască pe pășunea mlăștinoasă și să adune lemn uscat din pădure, conta ca răsplată pentru deservirea porții celei mai îndepărtate a moșiei, care era situată alături, dar prin care își făcea drum numai din când în când vreun paznic de vânătoare sau vreun drumeț rătăcit. Nopțile lungi de iarnă în stepă erau orice altceva decât nopți plăcute. Dar doamna Westford se încredința împreună cu copilul ei, ocrotirii Celui Preaînalt, a Cărui prietenoasă purtare de grijă o văzuse în faptul că în marea ei nevoie, El o făcuse să găsească această locuință. Întreținerea și-o câștiga prin făcutul de dantelă, pe care administratorul moșiei și soția acestuia i-o cumpărau cu plăcere. În izolarea ei de lume, Alban, băiatul ei, era toată bucuria ei.

Alban își avea numele său neobișnuit în amintirea unui bărbat care fusese odinioară foarte prețuit și onorat în ținut. Domnul Alban Harvey fusese pe vremea baronului bătrân, Hindley, tatăl proprietarului actual, preotul credincios și devotat al micii comunități a moșiei și a localităților înconjurătoare; și toți cei care îl cunoscuseră, în afară de baronul însuși, îl iubiseră. Tânărul preot observase cu adâncă durere că în castel, duminicile și zilele de sărbătoare erau dedicate numai jocului și batjocurii și odată a îndrăznit să-i reproșeze moșierului comportamentul său greșit. Consecința a fost că baronul Hindley îl concediase și pusese un alt om în locul său, care nu numai că nu avea nimic de obiectat împotriva sindrofiilor duminicale și a îndeletnicirii lumești de la castel, ci el însuși era foarte dedicat vânătorii și batjocurii. Dar despre domnul Harvey nu mai auzise nimeni nimic din perioada aceea.

Bătrânul baron murise între timp și fiul intrase în moștenirea părintească. El nu era mult diferit de tatăl său. Nu numai că el stătea rar la Hindley, dar petrecea cu soția sa, o londoneză bogată, cea mai mare parte a timpului său la curtea regelui Carol al II-lea. Vechiul castel de țară își vedea proprietarul numai câteva săptămâni în toiul verii. În rest era lăsat în paza câtorva slujitori de pe vremea bătrânului baron și sub supravegherea administratorului moșiei, care era acolo de mulți ani.

Administratorul Pack făcea în mare parte ce îi plăcea. Cu preotul iubitor de sport era în relații bune, în timp ce pe așa-zișii „evlavioși” nu putea să-i sufere. Cu toate acestea îi dăduse doamnei Westford coliba din mlaștină, deși, după cum se știa, soțul ei fusese prieten cu preotul izgonit. Poate că aici avea ceva de spus și situația că el obținea la un preț mic dantelele făcute artistic de doamna Westford, care în vremea aceea erau foarte căutate.

Alban avea acum unsprezece ani. El era un băiat vioi, isteț și pentru vârsta sa era înalt și puternic. Nevoile și lipsurile trăite din copilărie și-au pus amprenta pe felul său de a fi, care îl făceau să apară mai serios și mai în vârstă decât majoritatea colegilor săi de aceeași vârstă. Alban era mâna dreaptă a mamei. El avea grijă de vacă, aduna lemne pentru foc, făcea toate treburile din casă, pe care mama nu le putea face, și rezolva vânzarea dantelei, ca și micile cumpărături din piața îndepărtată a satului. Nevoia grea, prin care mama și copilul aveau de trecut împreună, întărise tot mai mult legătura dragostei dintre ei și legase inimile lor cât mai strâns.

„Mamă", a spus Alban într-o zi, „aș dori să fiu un bărbat și să pot să muncesc destoinic; atunci n-ar trebui să te mai chinui așa cu veșnicul făcut de dantele cu ciocănelele, pentru care primești totuși așa de puțin."

„Ai numai răbdare, copilul meu", l-a consolat văduva prietenos, „totul vine la timpul său. Doar cunoști proverbul: «Timpul lui Dumnezeu este întotdeauna cel mai bun». Până atunci trebuie să avem multă răbdare. Odată ce ochii mei vor începe să slăbească, atunci brațele tale vor fi devenit între timp destul de puternice, ca să muncească pentru noi amândoi."

„Numai dacă aș putea să învăț ceva!", a suspinat Alban. „Atunci aș putea să devin vânzător. Fiul postăvarului, care a fost la Londra, mi-a povestit că acolo nimeni nu este atât de căutat și așa de bine plătit ca cei care ar ști să mânuiască pana. Ah, mamă, numai de-aș putea să învăț ceva trainic! Și cât mi-ar plăcea să învăț să citesc! Slujitorul preotului nostru spunea că există o Carte care se numește Biblia. În ea ar putea să citească fiecare personal ce a făcut Dumnezeu pentru oameni și cum trebuie să trăim ca să fim pe placul Său. O, mamă, dacă aș putea să-ți citesc odată din această Carte!"

„Aceasta o doresc și eu foarte mult, băiatul meu", a răspuns mama. „Dar trebuie să fim mulțumiți. Noi suntem săraci și pentru oamenii săraci nu există școli ca să învețe să scrie și să citească."

Din nefericire, doamna Westford spunea adevărul cu aceste cuvinte. Poporul lâncezea în mare ignoranță, cu excepția cercurilor avute. Biblii și alte cărți erau rare, iar de slujirea sufletelor se ocupau de multe ori bărbații, care, ca preotul iubitor de sport al bătrânului baron Hindley, nu se interesau nici de bunăstarea vremelnică, nici de cea spirituală a turmei încredințate lor. Pe vremea aceea era o mare raritate când soția unui țăran știa să scrie și să citească. Nici doamna Westford nu pricepea nimic din acestea.

Discuția familiară din colibioară amuțise după ultimul cuvânt al văduvei. Alban ședea în fața focului din cămin și privea gânditor în jăraticul care pârâia. Era o seară posomorâtă de noiembrie, rece și cețoasă. Doamna Westford lucra la lumina lumânării. Neobosite zburau ciocănelele încolo și încoace pe pernă. Dar deodată s-a oprit. Alban a sărit în picioare. De afară se puteau auzi pași; imediat după aceea bătea cineva la ușă. Speriați, mama și fiul se uitau unul la celălalt. Până acum nu li se întâmplase ca cineva să fi venit noaptea la ușa lor și în prima clipă n-au știut ce trebuie să facă.

„Deschideți, oameni buni, și oferiți adăpost de frig și ceață la doi bieți oameni, drumeți rătăciți", răsuna acum un glas bărbătesc. „Vă implor, deschideți, altfel sărmana mea soție moare de epuizare."

„Lasă-mă să deschid, mamă", a rugat-o Alban, iar văduva n-a ezitat să-și dea consimțământul.

„Trage zăvorul, în Numele lui Dumnezeu, băiatul meu", a spus ea. „Cum am putea să lăsăm pe cineva să petreacă noaptea afară pe o asemenea vreme?"

După ce Alban deschisese, a intrat un bărbat, clătinându-se, care ținea în brațe statura aparent fără viață a soției sale.

„Nu este moartă, doar complet epuizată de frig și oboseală mare", a explicat, când văduva l-a privit îngrozită. „Mulțumesc lui Dumnezeu și vouă pentru acest refugiu!"

În timp ce el vorbea, femeia a deschis ochii și a șoptit un cuvânt de mulțumire. Părea că și-a dat, într-adevăr, ultima putere.

Doamna Westford și băiatul ei au făcut totul ca străinilor să le fie confortabil în colibioara lor. Prima privirea o convinsese că nu are de-a face cu oameni primejdioși, cu vagabonzi sau chiar cu oameni și mai răi, de care firește că ar fi trebuit să se păzească în locuința ei izolată. Într-adevăr hainele străinei erau destul de sărăcăcioase, dar limbajul și ținuta ei erau de un fel așa de nobil, încât văduva și fiul ei erau înclinați să-i considere persoane de poziție și rang înalt, deghizate. În aceasta se pare că s-au înșelat totuși, pentru că după ce străinii se refăcuseră puțin și se întremaseră cu ceaiul fierbinte și mâncărurile puse în față, bărbatul a explicat că el este cu soția sa în drum spre castel. Ei ar fi auzit că se căuta un păstor și el spera că va primi postul. Ei s-au abătut de la drum din cauza ceții dese și au rătăcit ore în șir, până când providența i-a adus la ușa lor.

Când Alban fusese ultima dată cu dantelele sale la administratorul moșiei, el îl auzise plângându-se, că în această iarnă, când turma de oi este mai mare decât în mod obișnuit, nu putea să găsească niciun păstor demn de încredere. Băiatul isteț știa să dea un raport clar despre plata pe care o avea de sperat păstorul - o căsuță de locuit pe câmpia deschisă, pe partea staulului oilor, o rație săptămânală de alimente simple și un salariu în numerar de aproximativ peste șaizeci de mărci pe an. Străinul s-a declarat mulțumit cu această plată, iar soția sa și-a exprimat speranța că soțul ei va putea să obțină postul, ca ea să aibă un cămin înainte să vină cele mai rele furtuni de iarnă.

Sărmanii călători au primit, mulțumind cordial, oferta prietenoasă a văduvei, de a rămâne în căsuța ei, până se va găsi un alt acoperiș pentru ei. Ei au povestit că veneau din împrejurimile Oxfordului, unde bărbatul, care se numea Groves, a păscut oi pe un ținut mlăștinos sălbatic, pustiu, exact cum este pășunea de la castelul Hindley. Când a venit vremea să se ducă la culcare, străinul a scos din buzunar o carte foarte folosită și a întrebat prietenos dacă poate să citească tare un capitol din Biblie și să se roage.

„Cartea aceasta este o Biblie? Și puteți s-o citiți, dragă meștere păstor?", a strigat Alban, încântat că poate să găsească un om care înțelegea știința după care el tânjea așa de mult.

„Da, băiatul meu", a răspuns Groves zâmbind, „această carte este Noul Testament. În tinerețea mea am avut privilegiul să învăț să citesc. Doream numai ca toți oamenii să cunoască această carte și să fie în stare s-o citească!"

„O, numai de-aș putea să învăț să citesc!, i-a scăpat băiatului.

„Păi, băiatul meu, dacă ai o dorință așa de mare pentru aceasta, atunci - dacă obțin postul de păstor aici - va fi o mare bucurie pentru mine să te învăț să scrii, ca mulțumire că voi, mama ta și tu, ne-ați primit atât de prietenos în nevoia noastră." După aceea a citit cu glas tare un pasaj scurt și apoi a mulțumit cu cuvinte simple, venind din inimă, Dătătorului tuturor darurilor bune, pentru toată dragostea și amabilitatea Sa și în mod deosebit pentru că îi adusese, prin noapte și ceață, sub acest acoperiș protector.

Probabil că niciodată nu se suise la Dumnezeu, din izolata colibă din mlaștină, o asemenea rugăciune cum au putut să audă în seara aceasta doamna Westford și Alban. Când rugăciunea

s-a terminat și s-au dus la culcare, - celor doi străini li s-a aranjat un pat simplu -, Alban n-a adormit mult timp, de bucuria perspectivei că poate va putea să învețe să citească.

În dimineața următoare, el i-a dus pe străini la administrator. Domnul Groves a obținut postul dorit și încă în aceeași zi soții s-au mutat în mica locuință de păstor de pe mlaștină.

Acum, coliba din mlaștină n-a mai fost locuința singuratică, izolată de orice relație. O prietenie cordială s-a legat între cele două familii mici. Oile de la castelul Hindley erau în cea mai bună pază cu noul lor păstor. Deja după puțin timp, domnul Pack a făcut observația că ar putea să-i încredințeze liniștit lui Groves o turmă fără să fie marcată și fără să fie numărată. Dar păstorul loial mai găsea timp destul ca să-și țină promisiunea făcută tânărului Westford. Când munca zilei era terminată, când oile erau bine păzite în țarcul lor și nu era viscol prea mare, soțul și soția mergeau la coliba din mlaștină, ca să petreacă serile lungi la văduva liniștită și la fiul ei dornic să învețe. Alban făcea progrese mari la scris și citit. Dar mama și fiul învățau lucruri mai importante de la vecinii lor prietenoși. La fiecare vizită, păstorul citea cu glas tare un capitol din Biblie și după ce se ruga, interpreta cele citite într-un mod așa de lămurit, încât toate inimile deveneau calde și deschise.

Astfel a trecut iarna, apoi a trecut vara cu multele ei zile însorite, plăcute. „Sărăcia mă apasă așa de tare când râde soarele", obișnuia văduva să spună. Sărăcia, cu care fusese obișnuită toată viața ei, amenința anul acesta să ducă la lipsă și sărăcie. Oricine din castelul Hindley și din jurul său, care numai să vrea să le folosească, era înzestrat din belșug cu dantele care stăteau bine. Între timp, doamna Pack promisese să pună o vorbă bună la baroană pentru doamna Westford și i-a cerut să realizeze câteva lucruri deosebit de artistice, ca să poată să le prezinte doamnei răsfățate. La această propunere, văduva s-a apucat de treabă și a terminat-o exact în momentul când domnul Thomas și soția lui soseau la castelul Hindley pentru vizita lor anuală.

Altfel, în timpul scurtului concediu de vară al proprietarilor săi, castelul era mereu plin de oaspeți veseli. Dar anul acesta totul a rămas tăcut. Niciun vizitator părea să nu fie invitat, iar atelajul cu șase cai - de obicei singurul pe care oamenii de pe moșie îl vedeau la stăpânii lor - nu s-a arătat nici măcar o singură dată. Mintea perechii de baroni nu era în aceste săptămâni îndreptată spre sărbătoare și a fi veseli. Baroana, care nici peste iarnă nu fusese bine - la un bal mascat se alesese cu o răceală perseverentă, care, în ciuda tuturor mijloacelor folosite, n-a vrut să cedeze -, se îmbolnăvise imediat după sosirea lor la castel, iar doctorul nu-i ascunsese că plămânii ei sunt într-o primejdie gravă. Aceasta era o veste înspăimântătoare pentru un om care nu trăise decât pentru distracțiile și deșertăciunile acestei lumi, dar nu se gândise niciodată la moarte și la eternitate. Comunicarea doctorului a îndreptat dintr-odată gândurile castelanei bolnave în cu totul altă direcție. Pentru prima dată în viața ei, lady Hindley se gândea că putea să existe o altă viață după moarte și acest gând o umplea de groază pe eleganta doamnă de lume.

În această profundă deprimare, bolnava l-a rugat pe soțul ei să-i aducă un preot care s-o sfătuiască și să poată să se roage cu ea. Domnul Thomas, care își iubea profund soția, și care nu era mai puțin consternat de declarația doctorului decât ea, a trimis imediat un mesager la casa parohială. Omul l-a găsit pe preot gata de plecare și pe cale să încalece, ca să fie la timpul potrivit la cursa care avea loc în capitala districtului.

„Complimentele mele domnului baron și voi veni mâine dimineață devreme la castel! Până atunci, doamnei baroane îi va merge sigur mai bine și n-aș vrea cu niciun preț să pierd această cursă." Acesta a fost răspunsul, pe care duhovnicul iubitor de sport i l-a mai dat mesagerului încremenit, în timp ce pornea călare.

Acestuia nu-i rămânea nimic altceva de făcut, decât să se întoarcă la stăpânul său cu acest răspuns. Domnul Thomas, care în teama sa pândise cu o dorință sinceră venirea preotului, era extrem de revoltat de răspunsul fără inimă și mânia sa nu cunoștea margini.

În aceeași dimineață, doamna Westford, care n-avea habar de starea lucrurilor de la castel, a trimis dantelăria terminată la castel prin Alban. În curtea castelului, băiatul l-a întâlnit pe baron și a fost martor cum acesta și-a descărcat mânia asupra preotului.

„Cum a putut tatăl meu", l-a auzit el spunând, „să-i dea postul acesta unui asemenea om? Dacă aș cunoaște un singur om, absolut indiferent cine este, care ar fi în stare să-i facă soției mele serviciul dorit și să se roage cu ea - ticălosul care nu-și face datoria n-ar mai intra în casa mea!"

„Vă rog, domnule baron", a spus Alban, făcându-și curaj să se apropie și înclinându-se în fața stăpânului castelului, „păstorul dumneavoastră, Groves, este un om care știe să se roage și să explice Biblia. Mama mea spune că el se roagă la fel de frumos ca un predicator, pe care ea l-a auzit în tinerețea ei."

„Atunci, repede, băiete, să fie adus aici păstorul Groves!", a strigat baronul.

În această clipă, Alban l-a observat pe iubitul său învățător, care venea să-și ia plata săptămânală în alimente. Băiatul i-a făcut semn să se apropie.

„Știți să vă rugați, păstorule?", a întrebat nobilul când Groves a pășit în fața lui.

„Dumnezeu să mă ferească, onorabile domn, să trăiesc o zi fără rugăciune", a răspuns bărbatul în mantia de păstor.

„Deci, dumneavoastră sunteți un om temător de Dumnezeu. Aceasta este ceea ce avem nevoie acum și vă rog să veniți cu mine la soția mea. Poate că veți reuși s-o îmbărbătați în profunda ei descurajare, printr-un cuvânt bun și prin rugăciunea dumneavoastră. Urmați-mă!" Și baronul l-a condus pe domnul Groves în camera soției sale.

În zilele sănătoase, distinsa doamnă de curte ar fi fost cu siguranță foarte mirată, dacă nu ofensată, pentru cererea exagerată ca ea să-și verse inima în fața unui bărbat îmbrăcat într-un sărăcăcios costum tradițional al unui păstor de oi. Dar în fața eternității, tot ce este superior în lumea aceasta își pierde valoarea. După ce domnul Thomas i-a explicat soției sale în scurte cuvinte starea de lucruri, lady Hindley i-a urat bun venit vizitatorului.

La Londra, soții merseseră din când în când la biserică. Dar inimile lor nu fuseseră niciodată prea adânc mișcate de predicile auzite acolo, nici rugăciunile acelor bărbați raționaliști n-au făcut vreodată o impresie mai mult decât fugitivă asupra lor. Dar rugăciunea serioasă, simplă, și totuși așa de pătrunzătoare a bărbatului care le păzea oile pe mlaștină, le-a înduioșat întregul suflet. Ei simțeau că aveau de-a face cu cineva care, ca un copil care se știe iubit de tatăl său, îndrăznea să pășească în prezența lui Dumnezeu și care, pe lângă aceasta, dovedea o cunoaștere a lucrurilor divine, așa cum nu le aflaseră niciodată mai înainte. Ei au descoperit, de asemenea, în cursul conversației care a urmat după terminarea rugăciunii, că păstorul lor avea o cultură care nu corespundea în niciun caz cu postul modest pe care îl ocupa în prezent. Baronul și-a exprimat uimirea prin cuvintele:

„Mi se pare, domnule Groves - pentru că așa trebuie să vă numesc -, că actualul dumneavoastră post nu este corespunzător nici pregătirii, nici aptitudinilor dumneavoastră. Spuneți-mi, care v-a fost înainte starea socială și ce v-a determinat să deveniți păstor de oi?"

„Voi vorbi deschis, domnule baron, deoarece cred că nu am a mă teme de nimic nici din partea dumneavoastră, nici din partea soției dumneavoastră", a răspuns Groves. „Pe vremuri am fost preotul acestei comunități. Adevăratul meu nume este Alban Harvey. În ultimi ani am luat numele mamei mele, fiindcă sub cel anterior am fost gonit dintr-o provincie în alta. Unde am putut, acolo am căutat să propovăduiesc Evanghelia curată, până când, în cele din urmă, complet lipsit de mijloace materiale, am fost nevoit să muncesc pentru întreținerea mea și a soției mele.

Am ales meseria unui păstor de oi, care îmi plăcea cel mai mult prin natura ei și care era cea mai sigură pentru mine. Așa că am venit aici acum câteva luni și de atunci am păzit oile dumneavoastră pe mlaștină și sper, cu permisiunea dumneavoastră binevoitoare, să pot să trăiesc acolo mai departe în pace, până când Domnul meu mă va chema la o altă muncă sau până când mă va lua acasă în moștenirea mea cerească."

„Nu", a răspuns baronul, întinzând vorbitorului mâna, „nu veți trăi aici mai departe ca păstor de oi. Veți deveni propriul meu păstor, pentru că eu și casa mea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră mai mult decât oile de acolo, de afară, pentru care poate să fie ușor găsit un simplu țăran. Pe scurt, domnule Harvey, lăsați-mă să repar nedreptatea pe care v-a făcut-o tatăl meu. Rămâneți la mine! Voi avea grijă de dumneavoastră și vă voi da o locuință potrivită. În castel se află o capelă particulară. Ea a stat mulți ani nefolosită, dar va fi din nou pusă în stare de funcționare și toți cei care fac parte din casa mea și câți vor să vină, să asculte acolo regulat Evanghelia de la dumneavoastră, pentru că nu vreau să mai ascult de falșii păstori care țin poporul în ignoranță și prin viața lor sunt o piedică și un necaz."

Lady Hindley a aprobat cuvintele soțului ei, iar domnul Harvey a primit oferta, mulțumind. Favorizat și ocrotit de baron, a reușit în curând să adune în jurul său un mic grup de ascultători atenți.

În ciuda tuturor așteptărilor, baroana s-a însănătoșit complet în decursul anilor de boala ei. Dar s-a întâmplat mult mai mult decât aceasta. Încercarea s-a dovedit ca o binecuvântare nu numai pentru ea, ci și pentru soțul ei și încă pentru mulți alții. Prin slujba loială a bărbatului care, „ca un bun ostaș al lui Isus Hristos", „nu s-a rușinat de mărturia Domnului său, ci a suferit răul cu Evanghelia", ei au învățat să-L cunoască pe Isus, adevăratul Păstor al oilor. Prin credința în El, care „Și-a dat viața pentru oile Sale", au primit viața eternă.

Domnul Thomas și soția sa nu s-au mai întors la curtea regală. Ei au întors hotărât spatele desfătărilor deșarte care le umpluseră viața atât de mult timp, ca de atunci înainte să trăiască numai pentru Cel care murise pentru ei. Au devenit o mărturie vie pentru împrejurimile lor de aproape și de departe, care le-a fost pentru mulți spre mântuire eternă.

Dar prietenii noștri din coliba din mlaștină? Ei n-au fost uitați. După ce predicatorul și soția lui se mutaseră în căminul lor confortabil, amenajat pentru ei de domnul Thomas, a fost dorința lor să-i ia la ei pe doamna Westford și pe Alban.

Astfel, văduva și fiul ei s-au mutat în casa prietenului care le devenise atât de drag. Alban era mai mult decât fericit. Firește că doamna Westford a continuat să facă dantelă cu ciocănelul, dar nu mai avea nevoie să se mai chinuie peste puteri cu ele. O mai făcea numai din pasiune, pentru că lady Hindley îi acordase o mică pensie fixă, care o scutea de toate grijile.

Alban și-a continuat studiile cu zel îndoit. Sub îndrumarea excelentă a domnului Harvey, el s-a dezvoltat în modul cel mai plăcut. El n-a învățat numai să citească Biblia, ci a învăța și s-o iubească. Ca mama sa, așa L-a găsit și el în această carte minunată pe Cel care odinioară a venit la ai Săi și n-a fost primit de ai Săi, dar care, celor care L-au primit „le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui". De atunci înainte a fost dorința inimii sale să poată să slujească acestui Domn al său într-un mod asemănător cu al iubitului său învățător; și putem să adăugăm că domnul Thomas s-a declarat pregătit să-i fie de ajutor în acest scop, după puteri.

Titlul original: „Der Schafhirt"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 197-213.